

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

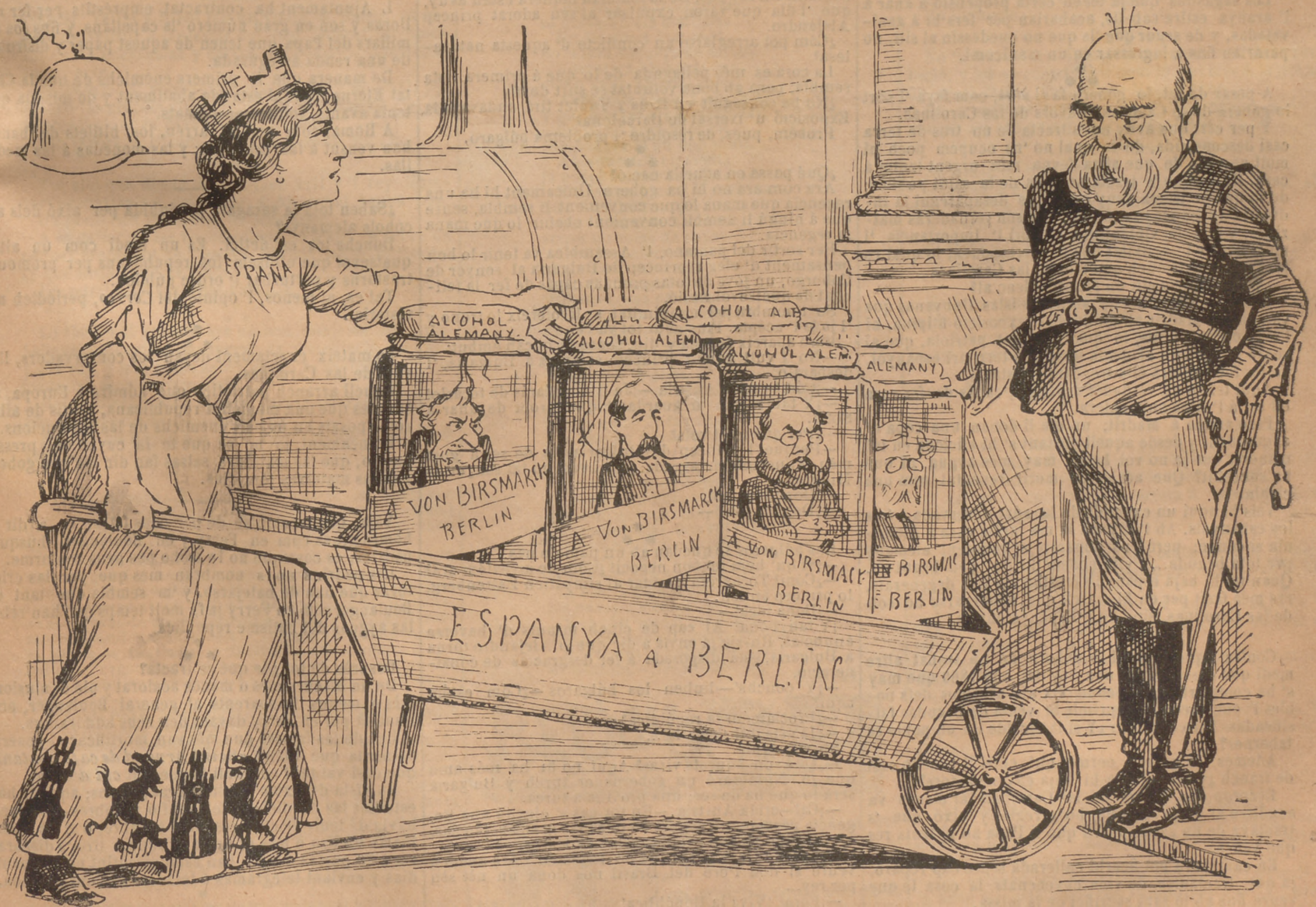
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA QÜESTIÓ DELS ALCOHOLS. (Solució de LA CAMPANA DE GRACIA.)

La nostra solució consisteix en posar los ministres en esperit de ví, y esperit de ví y ministres regalarho tot de un plegat á n' en Bismarck.

CRÓNICA ALCOHÓLICA.

GUERRA als alemanys! Tal ha sigut aquesta senmana 'l crit de mitja Espanya, y si l'altra mitja no l'ha alsat, no ha sigut pas per falta de ganas, sino perque la pobra está tant mala que ja ha perdut la véu.

¡Guerra als alemanys! ¡Guerra als esperits venenosos, que causan més desastres que 'ls canons Krupp! ¡Guerra a las potingas que allá a la terra mateixa ahont las fabrican, las posan per sobre 'ls possibles dels ciutadans, carregantlas de contribucions é impostos! ¡Guerra a todas aquestas porquerias, contra las quals todas las nacions, menos Espanya, han alsat las sévas fronteras!

Los saragossans han estat á punt de realisar una gran manifestació patriótica, passejant pendons ab lo següent lema:

«Ni robats á l'any 1885.

«Ni envenenats á l'any 1887.»

Aixó 'm porta á la memoria la pirateria de las Carolinas, contra la qual va aixecarse la nació entera en só de guerra: tothom menos los conservadors que manavan, tothom inclús los sagastins. Jo 'm recordo que fins en Rius y Tauler anava á la manifestació.

En cambi avuy los sagastins se tapan las orellas ab las mans per no sentir los clamors del país, que ab escepció de la cámara de comers de Reus y contra la opinió de aquella nobla ciutat, reclama que 's tanquin las portas de las aduanas als alcohols alemanys.

Si tant bons son aquets alcohols, jo faria una cosa. Suprimiria l'aygua ab bolado del Congrés y repartiria entre 'ls diputats de la majoria vasos de ayguardent alemany á tot pasto.

Los sagastins que ja teren certa propensió á anar á l'aranya estira-cabells, acabarian per fers'hi á gani-vetadas, y de segur que 'ls que no quedessin al siti, no pararian fins á ingressar en un manicomi.

A pesar de tot, lo govern fa 'l sórt, com feya 'l sórt lo govern de 'n Cánovas, llavors de las Carolinas.

Y per cert que avuy no 's tracta de un tros de terra casi desconeguda, de la qual no 'ns ocupém poch ni molt en vista de que altra feyna més urgent tenim á casa. De lo que 's tracta avuy es de la salut pública; de lo que 's tracta avuy es de que desaparegui la industria de fer vins artificials, que son verdaderas matzinas, y que la vinicultura recobri l'importancia, 'l moviment y l'activitat que li corresponen, lo qual es tant ó més patriótic que alló de las Carolinas.

¿Volen que 'ls citi un fet providencial?

Entre 'ls habitants de aquellas islas Ilunyanas que van anar á Madrid ab motiu de l'exposició filipina, hi havia un tal Lluís, lo qual era tant patriota, que al véure la bandera alemana issada en territori espanyol, va fer foch contra ella trencant l'asta.

Aquí tenen un verdader espanyol, capás de fer cara ell sol á l'Alemania entera.

Però arriba á Madrid; un dia li donan una copa d'ayguardent y desde aquell instant s'hi aficiona en tal manera, que ja no vol beure may més aygua. ¿Y qué ha succehit? Que acaba de morir reventat com una cigala.

Vels'hi aquí un exemple de la sórt reservada á tots los espanyols. Ab l'arma á la mà farém cara á Alemania si convé; però 'ns donarán ayguardent alemany per tota beguda... y ja podém dir qu'hem begut oli. Quan no hi haja espanyols ó estiguém tots degenerats, res més fácil per en Bis-marck que apoderarse no sols de las Carolinas, sino de l'Espanya entera.

Contra aquest perill lo govern no ha trobat altre medi que dessenterrar una llei del any 1860 que may s'ha complert, y que confereix als arcaldes dels pobles l'encarrech de reprimir la venta de begudas falsificadas. Però escoltin: ¿Y si l'arcalde de un poble es taberner?

Además, lo govern permet qu'entri 'l veneno casi de franch y no vol que hi haja envenenadors?

Recordo que llavors de las Carolinas al menos va acudirse al Papa perque ho arreglés y aixó que 's tractava de un assumpto en que 'l Papa no hi tenia res que véure.

En cambi ara pot ficar'hi cullerada sense cap reparo, ja que tractantse de vins envenenats, la cosa té que véure fins ab lo sant sacrifici de la missa.

No soch teólech; però 'm sembla que una missa celebrada ab vi encabessat ab esperit alemany, es á dir ab esperit protestant, no pot produhir cap efecte.... jo casi diria qu'es un timo.

Y ara permétinme que acabi aquesta crónica alco-

hólica ab un petit quento que trech de un periódich rús y que demostra que tant á Russia com á Espanya es considerada l'Alemania com la nació més falsificadora de la terra.

Quatre moscas alemanas, totas quatre molt amigas, van sortir un demati en busca d'esforsar. Una d'ellas s'adona de un pot de confitura, s'hi tira á sobre, se'n atipa y mor al instant entre 'ls més horribles martiris: la confitura estava envenenada.

La segona s'decideix per una cosa tant inofensiva com lo pa del dia: 's rebat sobre unas quantas mollas, ne xucla una partícula y reventa: lo pa estava falsificat.

Escarmentada la tercera, acut á la cervesa, y com aquesta en lloch de lúpul tenia aloes y opi, y havia fermentat gracias al esperit de industria, tastarla y morir sigué cosa de un instant.

Al véure la única mosca que restava la desgraciada sórt de sas amigas y convensuda de que la vida era impossible en un país ahont tot se falsifica, concebeix la idea terrible del suicidi.

Volant per la ciutat véu en una botiga un paper vermellós ab un rétol que deya: *Paper per matar moscas.*—Aquí es la mèval exclama y s'hi posa al damunt y xucla que xucla; pero com més xuclava, més bè anava trobanse

Al últim va comprendre aquell misteri: també aquell paper estava falsificat, y en lloch de matar moscas, las engreixava.

P. K.

LO PROBLEMA BÚLGARO.

Los assumptos de Bulgaria, gracias á Dèu, continúan de la mateixa manera.

Per aquella nació 'l temps passa en va. L'un dia hi ha una sublevació, l'endemà n'hi ha un'altra y al dia següent dugas més; pero tot acaba per arreglarse pacíficament, afusellant en familia als caps de moti, sense que s'

adelanti un sol pas. De la mateixa manera están avuy, que 'l dia que varen expulsar al seu adorat príncep Alejandro.

¿Com pot arreglarse un conflicte d'aquesta naturalesa?

La cosa es més peliaguda de lo que á primera vista sembla; pero ab bona voluntat se surt de tot.

¿No ha conseguit en Rius y Tauler tirá endavant la Exposició universal de Barcelona?

Probém, pues, de resoldre 'l problema búlgaro.

¿Qué passa en aquella nació?

Ara com ara no hi ha govern. Únicament hi ha una regencia que mana lo que convenient li sembla, sense que á ningú li sembli convenient obehir lo que mana la regencia.

Per sortir del pantano, l'Assamblea va tenir lo bon pensament d'elegir príncep de Bulgaria al senyor de Coburgo, un jove de totas prendas capás de fer la felicitat de qualsevol nació.

Se 'l nombra per unanimitat, s'li ofereix lo trono y 'l jove l'accepta. Fins aquí tot va bè.

Però apareix Russia y diu, sense ferhi cap embut:—No 'l vull aquest príncep: si entra á Bulgaria, 'l desbarato.

—¿Com!—cria Austria.—¿Ja 't guardarás de tocarlo!

—Y tal si me 'n guardaré! que probi de anar á Sofia.

—Per qué no 'l vols?

—Perque 'l príncep de Bulgaria ha de ser á gust meu. Aquest no m'agrada: jo hi vull un tal senyor de Mingrelia.

—¿Donchs jo no!

—¿Donchs jo sí!

Los búlgaros se quedan ab un pam de nas.

—¿Si qu'hem fet bon negoci! ¿Com ho arreglém ara?

—¿Com? Tornarém á cridar al simpátich Battenberg, lo príncep anich.

—¿Bona idea!

—Y tan bona! Al cap de cinch minuts d'haverse anunciat, Russia ja envia á dir que si Alejandro torna á Bulgaria, está disposada á fer desgracias de consideració.

—Y donchs!—diuhen los búlgaros—¿Com estém aquí?

—¿Proclamém la república!

—¿Ja está dit! ¡Viva la!...

Surt Turquia.

—¿Qué son aquests vivas? Aquí no hi ha més amo que jo. Nomenaré un governador turch y Bulgaria será lo que ha de ser: una provincia turca.

—¿Cal!—cria Austria.—En tot cas s'elegirá una Regencia permanent, á gust de todas las grans potencias.

—¿No ho volém!—replican los búlgaros.—Ja n'estém tips de Regencias que no regeixen. Ara aném á véure si don Pere del Brasil nos dona un nèt seu per rey...

—¿Fora! ¡Viva la República!

—¿Viva Coburgo!

—¿Viva Battenberg!

—¿Viva Mingrelia!

—¿Viva 'l net de don Pere!

—¿Viva la Regencia!

D'aquest modo no 's fa res.

Cridant, la gent se desbarata 'l ganyot: pero no resolt cap problema.

¿No hi ha á Bulgaria partidaris, poch ó molts, de todas las solucions ideadas?

¿No están tots disposats á deixarse degollar avants que cedir en sas pretensions?

Pues si ningú cedeix, si tots los partidaris de las set solucions que hi ha presentadas insisteixen en realisarlas, ¿com se compagina aquest desconcert?

En una gran nació seria impossible: sols la guerra lligaria aquestos caps.

Però en un estat tant reduhit com Bulgaria l'arreglo es fácil: entre poca gent tot se concilia.

¿Com? Aixis: deixant governar á cada una de las distintas fraccions búlgaras un dia á la senmana.

—Dilluns: que mani—ó reyni, com vulga—lo príncep Battenberg.

Dimars: lo príncep de Mingrelia.

Dimecres: lo príncep de Coburgo.

Dijous: la Regencia.

Divendres: lo net de D. Pere.

Dissapte: lo governador turch.

Diumenje: República.

¿No 'ls sembla bè?

FANTÁSTICH.

VAIG á donarlos una noticia que 'ls sorprendrà. Sápigan que avuy per avuy los principals enemichs de que la ciutat de Roma torni en poder del Papa son los capellans de aquella ciutat.

En l'espay de 17 anys, la ciutat de Roma, de 240 000 habitants que tenia ha pujat á 400 000. De manera, que morintse ara més gent, hi ha més enterros, y més aniversaris.

Los terrenos que avants valian á pesseta 'l metro quadrat, ara s'cotisan á 200 pessetas, y no son poch los capellans que 'n tenen.

L'Ajuntament ha contractat empréstitts per fer milloras y son en gran número 'ls capellans y fins los familiars del Papa que tenen de aquest paper y disfrutan de una renda assegurada.

De manera que 'ls primers enemichs de que la Ciutat Eterna torni al estat de abatiment y de miseria que tenia avants, son los ensotanats.

A Roma, com per tot arréu, los bitllets de banch han vensut á las estampas; y las monedas á las medallas.

¿Saben tota la saragata produhida per aixó dels alcohols alemanys?

Donchs tot es fictici. Es un medi com un altre qualsevol que utilisém los republicans per promoure trastorns y perturbar l'ordre públich.

Tal es, al menos, l'opinió del *Correo*, periódich ministerial.

Lo mateix exactament deyan los conservadors, llavors de las Carolinas.

Aquell arranch patriótic que admirá á Europa, no era més que una maniobra republicana, medis de alborotar posats en ús pels enemichs de las institucions.

Francament, jo no sé que té la cuyna del presupuesto, que las mateixas salsas fan dir als que governan las mateixas tonterias.

Vaja, que tractantse de personas fetas, es á dir d'homes grans com en Ferry y en Boulanger, busquin padrins, es cosa que no la trobo pas gens conforme.

Los padrins no 's nombran més que per las criaturas que han de batejarse, y 'm sembla que tant en Boulanger com en Ferry ja fa molt temps que han rebut las ayguas del batisme republicá.

Després de tot ¿de qué 's tracta?

De un discurs més ó menos acalorat y plé d'alusions més ó menos transparents al general Boulanger, pronunciat per en Ferry davant dels seus admiradors.

Una de las frasses que més van mortificar al general va ser la que li deya «*Saint Arnaud de café cantant*» que casi val tant com si li hagués dit *cul d'olla*.

En vista d'aixó s'han nombrat padrins; aquests han estudiat las condicions del desafio y sobres si aquest havia de tenir efecte á pistola ó á sabre, ó si 's cambiaria un tiro ó més d'un, ó si aquest tiro 's dispararia á 20 passas ó á 25, han estat discutint no sé quants dias y enviant telégramas á todas las nacions del mon.

Ignoro á l'hora qu'escrich aquestas ratllas qu'es lo que haurá succehit quan vegin la llum pública.

Però consti que la República no dona reputació á un home eminent perque emplehi sas facultats oratorias en contra de un altre republicá, ni concedeix l'ús de las armas á un general perque las esgrimeixi contra un partidari de la República.

Aquí lo més trist es que quan succeixen aquestes coses, los monarquichs miran y riuen.

Ha mort á Italia lo Sr. Depretis, president del consell de ministres.

Per sas evolucions polítiques y per la seva gran afició á disfrutar del poder, era una especie de Sagasta.

Però aixís com en Sagasta sempre sembla que dorm, en Depretis era actiu y laboriós y solia cumplir lo que prometia.

De ministres com en Sagasta, no n' hi ha en lloch més del mon.

Una de las bonas intencions que tenia en Balaguer consistia en rebaixar la meytat del sou á tots los empleats de Ultramar.

La idea quan menos es molt lògica, perquè si avuy per cada empleo hi ha cinquanta que 'l demanan, rebaixant lo sou á la meytat, al presentarse una vacant, tal vegada no hi hauria de molt tantas empentas.

Però, amigo, en Balaguer proposa y en Salamanca disposa.

En Salamanca, que ha sigut nomenat capitá general de Cuba, si arriban á rebaixarse 'ls sous, diu que no s' embarca. Ell per la seva part té no més que cinquanta mil duros. y ab la meytat de aquesta suma ademés dels gastos de representació 'l pobre home no podria viure.

¡Pobret! Fà tant temps, però tant temps que dejuna, que té una fam que 'l arbola.

Per lo demés, alguns periódichs de Madrid, partidaris de que no s' alterin los sous, donan una rahò poderosa, convincent, espantant.

«Si avuy, diuen, cobrant lo que cobren los empleats de Cuba, defraudan com á un, demà que se 'ls rebaixés la soldada, defraudarian com á vint.»

Res, que si avuy per demà han de anar á Cuba, per calor que fassa, no tenen més remey que cordarse bé tots los botons de l' americana.

Lo Sr. Vallés y Ribot féu un viatge á Suïssa al objecte de assistir a las festas del tiro federal, y desde allí enviá telégramas y cartas al *Diluvio*, describint aquell acte.

Lo *Diluvio* s' apressura á insertarho, y al final, per donarli las gracias sens dupte, en lo número del dimecres li clava la gran pallissa del sigle.

Feu favors al *Diluvio* y 'us ho pagarà, etc., etc.

Tot alló que deyan de que Lleó XIII y 'l rey Humbert acabarian per enténdres, s' ha tornat aygua poll.

Un periódich italiá cita un fet curiós.

A lo millor de las negociacions, lo Papa va rebre un paquet procedent de Pisa, va obrirho plé de curiositat y qué dirian que vá trobarhi?

Un retrato del cardenal Franchi.

Lo Cardenal Franchi era un bon subjecte que treballava activament per lograr la conciliació del papa y del rey, y que sense saber cóm, á lo millor de la feyna, va morir envenenat.

Desde la rebuda de aquest retrato, lo Papa ha suspés tota classe de negociacions.

No sols los papas son infalibles: també ho son los venenos.

CARTAS DE FORA.—Lo día 25 del passat se celebrava la festa major de Manresana, poble del partit judicial de Cervera. Hi ha en aquella població duas collas, cada una de las quals va contractar una orquestra.

Havent quedat ab que l' arcalde disposaria la festa succehi que las duas orquestas comparegueren á l' iglesia, y que mentres l' una s' posá á tocar una missa, l' altra rompé ab un vals que fins los àngels hi ballavan.

Davant de aquell guirigay la majoria dels feligresos va abandonar la iglesia y 'ls regidors varen treures la banda deixantla sobre 'ls banchs. Unicament l' arcalde y l' rector permaneixian tranquils com si no tinguessin orelles per sentir aquell monstruós desconcert.

Més tart havia de celebrarse la professó y no va tenir efecte per falta de concurrents.

L' endemà se celebrava 'l ball de plassa á càrrech de la colla dels joves, quan á lo millor se presenta la música de l' altra colla apoyada per l' arcalde y torna á comensar la bronca del dia avants.

Aquí 'ls balladors van perdre la paciència y arribaren á las mans ab tanta furia que fins las campanas van tocar á somaten.

Creurian que á pesar d' aqueix excessos l' arcalde de Manresana ni s'iquiera va deixarse veure?

¡Vava uns arcaldes corren per aquestos mons de Deu! Los uns per massa, los altres per poch.

PROFECÍAS D' ISTIU.

En Sagasta y la fusió viuen... perquè fa caló. Perque en estació tan crítica, ningú pensa en la política.

Ni en intrigas, ni en misteris,

ni en fer caure ministeris.

Però quan vinga la fresca,

desseguida tindrem gresca.

Tot ha de venir per part

de la qüestió militar.

Al discutir las reformas,

surtiran veus disconformes.

Per uns serán admirables

y per altres detestables.

Hi haurá discursos violents

y fugas de dissidents.

En Sagasta mirará

si acás ho pot trampejá.

Lo ministre de la guerra

fará tremolar la terra.

Dirá frases bastant rudas

y vintats molt punxagudas.

Al últim s' imposará

y tot se li aprobará.

La fama del bon Cassola

creixerá com una bola.

Y per alguns, vindrá á ser

com un segon Boulanger.

Passats tots aquestos sustos,

vindrán uns altres disgustos.

Será potsé 'l principal

lo problema electoral.

La pau de la majoria

s' acabarà al sé aquell día.

La gent d' ordre no voldrá

que 'ls pelons puguin votá.

Los demócratas en pes

exigiran lo promés.

Hi haurá unas sessions terribles

y uns discursos explosibles.

En Sagasta s' dará als diables

y dirá cosas notables.

Però no l' escoltarán

y se 'l treuran del davant.

La oposició del país

pendrá aviat un mal carís.

Llavors l' home del tupé

dirá:—Ja no puch fè re.—

Per xó, y per falta de quartos,

dimitirá y vindrá en Martos.

Situació seria, formal,

decidida y liberal.

Per tot vessará la gracia

de la santa democracia.

Casi tots los reformistas

se passarán als martistas.

En Martos á bon segú

no s' farà esquerp ab ningú.

Admeterá als sagastins

que li vegin ab bons fins.

Admeterá als dominguistas

y hasta potsé als centralistas.

En fi, ho admeterá tot,

per poguer fè un bon pilot.

Ab aquestos elements

ja podrà ensenvar las dents.

Y posá en planta 'l programa

que don Cristino proclama.

Un jurat com ha de ser,

sense trampas de paper.

Una ley electoral

ab sufragi universal.

Un matrimoni civil

y otras cosas pèl istil.

En Cánovas y en Sagasta

dirán:—Aquest nos aplasta.—

Y apuraran lo seu tino

per derribá á don Cristino.

Tots dos, á dreta y á esquerra,

li mourán tremenda guerra.

En Martos s' hi tornarà

per veure si 'ls fa callá.

Y vingan novas batallas,

y disputas y barallas.

Y vingan crits y pallissas,

y trompis y corredissas.

La nació un dia veurá

que alló no pot continuá.

Empendrà al flamant Cristino

y 'l treurá del seu destino.

Aixafará á n' en Sagasta

lo mateix que una llagasta.

A don Anton y altres braus

los enviará á can Pistrans.

Y la sórt voldrá permetre

que á Espanya tinguem la... etc.

Fem punt, y per últim mot

exclamém:—¡Deu sobre tot!

C. GUMÀ.

ha oficis estranys qu' encara que sembla mentida produheixen al que 'ls exerceix lo suficient per viure.

¿Cóm creurian vostés que un de aquestos oficis consisteix en donar sustos?

Si hi hagués algú que s' entretingués en espantarlos no se 'l traurien del davant ab una garrotada?

Donchs lo govern té montat un servey especial per rebre sustos, y als encarregats de donals hi 'ls paga ab bona moneda y ab bons bitllets de banch.

Tenia aquest any un crédito de 374,000 pessetas per gastos extraordinaris y reservats de policia y ja no hi ha un quarto.

De manera que ara acaba de fer una transferencia de 200,000 pessetas més destinadas al mateix objecte.

Tot aixó per vigilar á n' en Ruiz Zorrilla y passar malas nits.

Perque 'ls destinats á percibir aquesta suma, si no hi ha conpiracions son molt capassos de inventarlas, perque no s' estronqui la ganga.

L' única ventatja del govern ab tot aixó es la de no tenir singlot.

Alguns periódichs castellans, que eran avants acérrims libre-cambistas, no s' contentan ab demanar ara la prohibició de l' entrada de alcohols, sino qu' excitant al govern perque 'ls estanqui.

Viva Deu que no faltaria més que aixó, perque 'ls espanyols trobessim un remey definitiu als mals que 'ns afligeixen.

Un puro d' estanch, una copa d' ayguardent, y á ca'n Taps.

La comissió provincial ha aprobat los tarugos de Barcelona, tal com intenta realisarlos l' Ajuntament, es á dir, sense subasta.

¡Viva 'l tarugo!

Un periódich reformista que s' publica á Barcelona, deya lo següent:

«Lo partit reformista no respectará, al ser poder, aqueix negoci ruinós que s' preten explotar á costa de la ciutat.»

Y en la Diputació provincial, en Tort y Martorell, qu' encare que petit es una de las grans figuras del partit reformista, va decidir ab lo seu vot la qüestió dels tarugos.

Vaja que s' desin en Descole, en Pau y en Lluís: per tarugos los reformistas.

En Cánovas últimament ha dit mal del tractat ab Alemania.

Escoltin y qui va ferlo aquest tractat?

En Cánovas.

No 'n fassan cas. També diu sempre mal de la revolució, y ell va contribuir com lo qui més á la del any 54, ab lo famós manifest de Manzanares.

Lo monstruo malaguenyo s' ha menjat totas las pansas del seu país y ha deixat totas las quas.

Se tracta de un francés.

—Miréu si es mal patriota, deya un conegut seu, que fins s' ha casat ab una alemana.

A lo que respongué un amic del casat:

—Vaja, home, vaja, no digas aixó. Precisament si s' hi ha casat ha sigut per ferla patir.

Tothom reclama contra 'ls esperits alemanys, tothom menos la cambra de comers de Reus.

—¡Es possible! deya un compatriota de 'n Prim. ¿Qué ha fet la cambra de la mèva terra?

—Qué vols que haji fet, li respongué un altre reusense: ha fet de cambra.

En Moret es implacable.

La major part de tractats de comers que han produhit la ruina d' Espanya, s' deuen á n' ell.

Y ara es ell mateix qui s' presta á remediar lo mal que 'ns ha causat.

Creyan molts que davant de tanta miseria y perills com nos amenassan, seria home per denunciar lo tractat de comers ab Alemania.

Y s' ha contentat ab treure la pols á una ley del any 1860, contra la fabricació de begudas nocivas á la salut pública.

Després de lo qual s' ha quedat tranquil, com si tal cosa.

Lo de sempre: un pastel.

Un pastel que 'l país haurá de menjarse'l y si li fá sét, no tindrà més remey que remullarlo ab esperit alemany.

Diuen de Madrid: «Se projecta crear un nou bisbat á Ceuta.»

¡Ay, gracias á Deu! perque no sé si saben vostés que tots los mals d' Espanya depenen de la falta de bisbes.

Ey, entenémnos: de la falta de bisbes de aquells que s' tiran á l' olla y que donan tant bon gust al caldo.

Lo general Cassola ha tornat de Mondariz més aixerrat que un pèsol tendre.

Diu que aquelles ayguas li han probat tant bè, que avuy ja no s' mostra de molt tant fiero com quan va anarse'n.

—¿Y alló de las reformas?
 —Las he posadas á secar. Porque com que al pen-
 dre banys las duya á la butxaca ..
 —Ah, ja entench, vol dir que se li van tornar pa-
 pers mullats.
 —Exactament.

Cada dia son més cordials las relaciones entre 'l Papa
 Lleó XIII y l' emperador de Alemania, més protestant
 que Lutero, tant que últimament aquest ha regalat una
 tiara molt rica al successor de Sant Pere.

¡Y pensar qu' encare hi ha capellans que quan po-
 den pescar una biblia sense notas, la tiran al foch!
 ¡Infelissos!

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ta rra-go-na.*
2. ANAGRAMA.—*Sombra-Ambros-Bromas.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo collaret de perlas.*
4. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Salmerón.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per quintos al quartel.*

Han endevinat totas las soluciones los ciutadans
 J. Gay y Romèu, Capellá Pre histórich, E. Padrell de
 Reus, Joaquim Saurí, Xicot com cal, Pau Matallops,
 Un Gomós, Salut y Pelas y Muley Fabas; n' han ende-
 vinadas 4 Un Sarralench, Doloretas Maca, R. Pekin,
 Quimet T., y Ciutadá de lluro; 3, J. P. Gorila y Dos
 Ases; 2, Ego Sum y Cerilla; y 1 no més B. Soria.

XARADA

—¿Qué hi diu vosté, D. Total,
 de la gran Exposició
 que tindrem á Barcelona?

—Calli home: tres dich jo
 que prou 'ns la pintarem.

—¿Quart-dos digui! No fa molt
 que varen assegurar-me
 se farà ab gran esplendor.

—Lo temps es molt curt y 'ls gastos
 son grans, *Hu-dos.*

—Ré hi fa aixó,
 qu' encare que 'l temps curteja
 puig sols faltan *quart-segon*
 mesos, aixó *quart* vol dir
 no 's fassi l' Exposició
 mentres l' Arcalde 's disposi
 á sacrificarho tot.

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

Passant pèl carrer Condal
 he trobat al veler Cot
 que 'm diu teixeix una *tot*
 per lo general *Total*.

RICARDO COLOMER.

CONVERSA.

—¿Cóm estém Pep de casori?

—Noy estich a'rafegat:

¡ay! Densá que so: h casat

sempre hi ha á casa desori.

—Tambè 'm passa lo mateix

ab la que ara hem dit los dos:

creume noy, es do'orós...

¡No n' hi perdut poch de greix!

M. BERNAT XINXOLA.

GEROGLÍFICH.

II
 I
 FA
 N
 CLX
 P: 71

UN SARRALENCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. G. de Gracia, Dos Ases, J. Durán, J. P. Gorila, Ciut-
 tada de lluro, Noy de Sarría, Ramon Ordeig, Muley Fabas, Un Go-
 mos, P. Ons, J. Gay y Romeu, J. Miró, J. Pages, Carmeta Pastissera,
 Un Aficionat, M. P., Japet de l' Orga, Barber dels Mussols, Cerilla,
 Noy Cabo, R. Puig, P. C., Sebastia de Nará, Salta Pins, y A. T.
 Sannus: *Lo que 'ns envian no 'ns serveix.*

Ciutadans Salmoadof, Ego Sum, Un Sarralench, Salut y Pelas,
 Pau Matallops, Un Moro, Xicot com cal, R. Pekin, J. P. Belluguet,
 Cara-tallat, R. Espinal, Marangy, A. Palleja, G. Manni, Emboica-
 closcas, Mut Xerraire, Miqueiet, Ralip, Pesseta y dos, Tacay, Se-
 bastian, A. Trinidad, Quimet T., Pere de Bagur, J. Anet, J. D. Ta-
 berner, Saldoni de Valcarca, y F. S. Soia: *Insertarém alguna cosa*
de lo que 'ns remeten.

Ciutada J. Maso: L' intringulis es vell; de la xarada falta la solu-
 ció.—Capella pre-histórich: Sigue una equivocació: l' hi demaném
 mil perdons: los dos trenca-closcas van molt bé.—Doloretas maca:
 L' article es flux: no pot aprofitarse més que 'l geroqlílich.—Fras-
 cuellilo: Lo de aquesta semana no fa 'l pes.—Angel Garcia: Mira-
 rém de complaure'l.—Japet de l' Orga: Mil gracias per la noticia;
 pero no podem parlarne, per la rahó de ser moitas las poblacions
 ahont s' ha representat obtenint gran éxit.—Emilia: Si la poesia
 estés feta tota ab lo mateix assonant, aniria bé.—Nassari: Los
 cantars no fan: los versos estan millor.—J. Cap: Aprofitarem al-
 guns pensaments. En quan al article hauria de arreglarse molt.—
 J. Abril: ¡No seria millor que de l' assumpto que 'ns comunica n'
 enterés a algun periódich diari? Nos sembla qu' es més propi que
 se 'n ocupin ells que nosaltres.—Enrique del Vi: Lo de aquesta
 semana está bé.—Samuel del Palau: No pot aprofitarse més que
 un epigrama.

LOPEZ, Editor.—*Rumbia del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arcn del Teatre, 41 y 43.

LAS GANGAS DE SER ESPANYOL.

Entre 'ls esperits alemanys
 y 'ls tabacos espanyols,

aquí tenen demostrada
 la sort que 'ns espera á tots.